SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 28 JULI 1938

LEVE DE VACANTIE!

FORT VRIENDSCHAP

IM en Hein stonden samen op het strand te kijken naar het afwisselend spel van de golven. De zee was kalm, de pluimkopjes van de golven dansten zachtjes wiegelend heen en weer en de twee vriendjes keken gespannen toe, hoe het water gestadig lekte aan de stevige dam, die ze samen hadden gebouwd.

Het was niet druk aan het strand, maar erg warm. Wim en Hein waren een heel eind afgedwaald tot op een zandplaat, waar ze het rijk alleen hadden.

„Kijk," zei Wim plots, „daar heb je dien Chinees weer."

Die Chinees was niemand anders dan kleine Piet, een rond tonnetje van 'n stevigen puk, die gewapend met een schopje en emmertje al vaker geprobeerd had vriendschap te sluiten met de beide bengels.

Tot nu toe tevergeefs. Wim en Hein wilden het rijk alleen hebben en houden en alle toenaderingspogingen van kleinen Piet werden onvoorwaardelijk van de hand gewezen met dat ene scheldwoord: Chinees.

Nu leek Piet helemaal niet op een Chinees, want hij was een blozend, gezond kereltje, met een paar ogen die tintelden van levenslust en een paar knuisten, die Wim en Hein zeker baas konden. Maar hij was ook een kleine goedzak, die een beetje treurig, niet begrijpend keek, als hij werd weggejaagd, maar dan, wat verderop, op enige afstand van de verboden plaats, op zijn eentje aan het graven en bouwen ging.

En Wim en Hein moesten tot hun spijt erkennen, dat Piet verstand had van bouwen. Zijn dammen en forten hielden het heel wat langer uit tegen de golven en zelfs als het hoog water was bleef er nog altijd een stukje kruin van Pietje's berg zichtbaar.

Dat vooral zat Wim en Hein dwars.

„Kijk," zei Hein op een namiddag, „we gaan dien snuiter eens laten zien dat wij, met zijn twee, ook wat kunnen dat hij niet kan. We gaan een groot fort bouwen, met muren, waar hij niet eens overheen kan kijken."

En net in het midden van de zandbank, die nu volkomen droog lag, begonnen ze hard te graven.

Pietje was net klaar met zijn „Himalaya" en zat er bovenop met zijn hakken stevig in het zand geplant en keek naar de gezichtseinder, waar een paar witte zeilen op en neer dansten.

Het zou nog minstens een paar uren duren, voordat het water weer kwam opzetten en al brandde de zon nog zo fel, Wim en Hein lieten zich niet afleiden. Het fort groeide zienderogen. Telkens wanneer Piet het hoofd omwendde en de muren zag groeien, bekroop hem de lust om van zijn berg af te komen en mee te gaan graven.

Maar ja.... ze hadden hem nu al zo vaak voor „Chinees" uitgescholden, dat hij toch wel begreep, dat die twee „vreemde" jongens liever zijn gezelschap misten. Dus bleef Pietje zitten waar hij zat en snoof genietend de gezonde, zilte zeelucht op.

Pietje was geleidelijk ingedommeld en toen hij plots wakker werd, zag hij tot zijn verwondering, dat de zee al aardig aan het opkomen was en het water geen twee meter van zijn berg meer was verwijderd.

Met een juichkreet sprong hij van zijn berg, wierp er in haast nog een paar scheppen zand bovenop en liep weg om van boven op de duinen te kijken, hoe lang de opkomende golven aan zijn berg

zouden knabbelen. Toen hij aan de voet van de duinen was en omkeek, viel zijn blik op het „fort", dat Wim en Hein hadden gebouwd.

Pietje stond er van te kijken. Sjonge, wat hadden die flink gewerkt. Dat was een heel blok en de muren waren veel hoger dan hij zelf was. Er was geen sprake van dat de zee, ten minste wanneer ze zo kalm bleef als ze nu was, veel daaraan zou kunnen tornen.

Er was echter al geruime tijd een flinke landwind komen opzetten en die maakte de golven nijdiger dan ze gewoonlijk waren. Ze beukten harder dan naar gewoonte en iedere maal dat ze beukten, hapten ze ook een flinke brok van die zandmuren weg.

Wim en Hein waren nergens te zien. Maar daar verwonderde Pietje zich niet over. Terwijl hij zat te dommelen waren ze natuurlijk weer weggegaan en misschien lagen ze nu wel ergens in de duinen te kijken of hij niet naar hun fort zou gaan om het stuk te slaan, zoals zij dat wel eens met zijn berg hadden gedaan.

Daar dacht Pietje echter niet aan. Al zijn belangstelling ging uit naar het spel van de zee. Hij hield van dat krullend, schuimend water, van al die schelpjes, van die algen en zelfs van die grote plakken van kwallen, die mee op en neer deinden en je zo verraderlijk konden prikken voordat je 'r erg in had.

Kijk, daar stond het fort nu helemaal in het water. Wat kwam de zee snel opzetten. Maar de muren waren dik aan de onderkant. Bijna zo dik als zijn eigen berg. Maar je kon toch beter hier op de duinen zitten dan daar op die berg of in dat fort, want het water was te woelig en het zou geen tien minuten meer duren, voordat de een of andere golf over de muren heensloeg.

Boem.... daar had je al zo'n golf! Nee, ze ging er niet overheen, maar ze nam toch een flinke brok van de rand weg. Kijk, daar kwam er nog een....

En toen hield Pietje's hart haast op met kloppen.

Want boven de muren van het fort rees een gelaat op, met een paar ogen die wijd openstonden van schrik en verbazing. En naast dat ene gelaat kwam een tweede, dat er nog veel angstiger uitzag.

„Ze zijn nog in dat fort," dacht Pietje, „hoe is het mogelijk dat ze de zee niet hebben zien opkomen? Ik wed, dat het water al tot hun knieën komt."

Hij keek wat ze zouden doen, maar de beide jongens, die door oververmoeidheid en warmte in slaap waren gevallen en eerst wakker waren geworden, toen een flinke golf een stuk van de rand in hun gelaat had geworpen, wisten blijkbaar geen raad.

„Hallo," riep Pietje, „hallo, de zee komt op!"

Wim en Hein staken hun armen op, maar ze bleven staan waar ze waren en toen er een golf kwam, die hen helemaal kletsnat spoelde, gilden ze alsof ze vermoord werden.

Pietje stond er versteld van.

„Waarom klimmen ze niet op het fort en lopen dan door het water?" dacht hij.

Want dat was nu nog heel goed mogelijk en ze waren toch al druipnat.

„Help," gilde Wim.

„Spring er toch uit," riep Piet terug.

„Ik.... ikke durf niet," riep Hein weerom.

De watervrees had hen te pakken. Ze waren gewend aan een kalme, stille zee, niet aan dat woedend geklots en gerol, dat stukken van hun hoge muren beet.

Pietje bedacht zich niet lang. Gewapend met zijn schop liep hij naar het fort. Het water was hoger dan hij gedacht had, want het kwam al tot aan zijn middel, maar toen hij op de zandplaat kwam werd het beter en kwam het maar tot aan zijn knieën. Hij zette zijn schop in de muur die tegenover hem lag en in een handomdraai had hij er een bres in.

„Kom gauw," moedigde hij aan. „Hebben jullie niet gezien dat er vloed was?"

„We.... we hebben geslapen," bibberde Wim. „Is dat water daar diep?"

„Het wordt hoe langer hoe dieper," zei Pietje, „maar als we voortmaken komen we 'r met gemak door. Kom maar, ik zal jullie ieder een hand geven. De schoppen laten we maar achter in het fort. Die vinden we wel weer terug, zodra het eb wordt."

Wim en Hein hielden zijn handen vast alsof het reddingsgordels waren en ze klappertandden van je welste van louter schrik, toen ze de diepste plekken hadden bereikt.

Dat was echter gauw voorbij en vijf minuten later stonden ze alle drie op het droge en klauterden ze de hellingen van de duinen op.

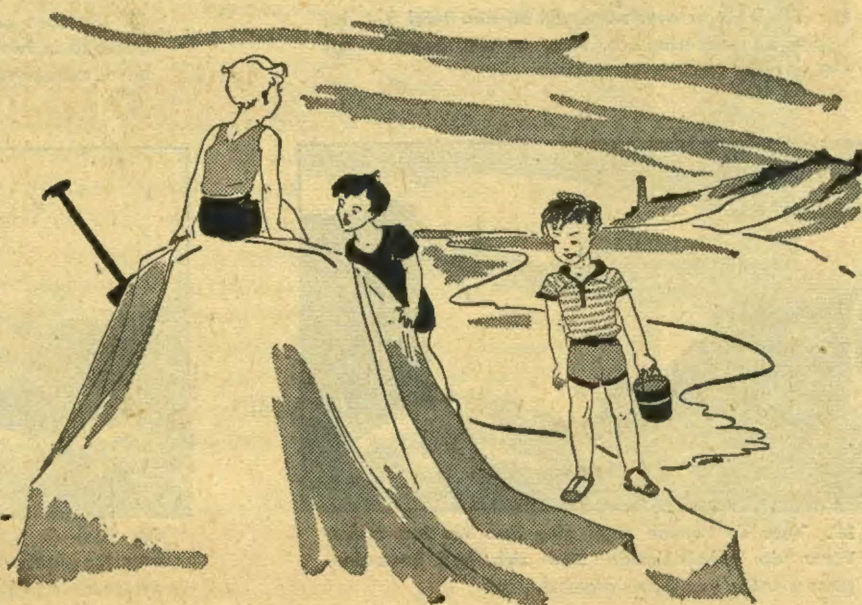
„Het fort is er nog," zei Piet glunderend. „Zie je, hoe het stand houdt?" Maar Wim en Hein gaven geen kik. Ze keken Pietje beteuterd aan, alsof ze hem voor het eerst zagen en eindelijk zei Wim aarzelend:

„Jij lijkt helemaal niet op een Chinees."

Waarop Pietje zo onbedaarlijk begon te lachen, dat Wim en Hein meededen. Voordat ze wisten hoe of waarom, kregen ze elkaar te pakken en rolden en holden totdat ze hijgend bleven liggen in het dunne helmgrás.

Een uurtje later kon je over het warme strand drie flinke peuters zien lopen, arm in arm en met stralende kijkers en waar je voortaan den een zag, zag je ook de twee anderen, want ze waren niet meer van elkaar te scheiden, bijeengehouden als ze waren door een sterk gevoel van saamhorigheid, geboren aan de voet van het sterke fort: Vriendschap.

V. LATTE

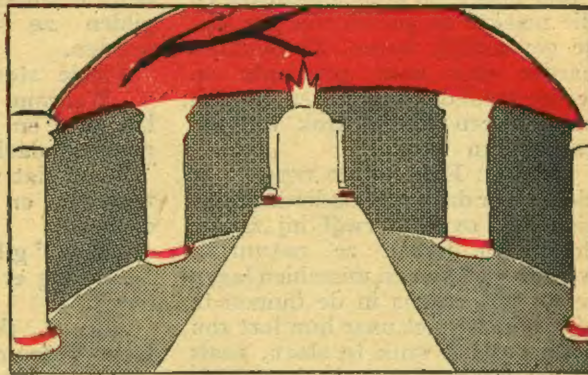
.... waar je voortaan den een zag, zag je ook de twee anderen....

SAN MIN

DE STAD ONDER ZEE

85. „Wat zijn ze met ons van plan?" vroeg Ben aan den professor. „Ze bevallen me niet." — „En ik," zei Frans, „ik heb de grond voelen beven."

86. De professor trachtte hen gerust te stellen. Maar toen hij naar de grote koepel keek, zag hij dat er een grote scheur in zat.

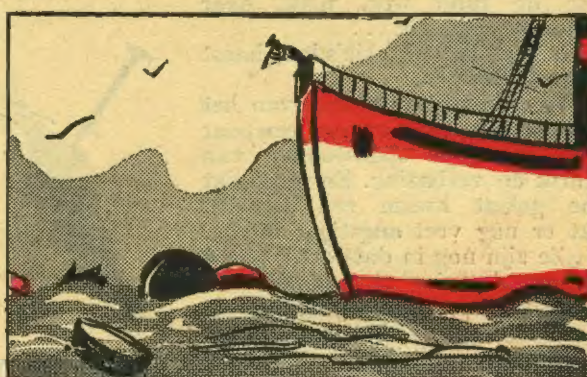
87. Hij dacht er over na terwijl hij aan tafel zat. Hij voelde nu ook schokken. Nee, er was bepaald iets niet in orde.

88. En toen kwam het plots. Een zeebeving brak het tafelland in twee en alles wat het bevatte werd in een handomdraai verzwolgen door de golven.

89. Voor de tweede maal ging San Min ten onder. Waar de geheimzinnige stad zich had bevonden, gaapte thans een diepe afgrond.

90. Toen de kapitein van de Zilvermeeuw later nog eens ter plaatse kwam, vond hij nog enkele zonderlinge wrakstukken. Maar van het drietal werd nooit meer iets vernomen.

DE WELDADEN VAN EEN GROTE STAD

ONDER DE NARIGHEDEN VAN EEN WERELDSTAD MOETEN WEL OP DE EERSTE PLAATS GEREKEND WORDEN DE SCHADELIJKE STOFFEN, DIE ONOPHOUDELIJK OP DE STAD NEERDALEN. MEN HEEFT BEREKEND, DAT ER IN EEN BUURT VAN *LONDEN* BIJ DE THEEMS, WAAR DE NEERSLAG HET DICHTST IS, OVER EEN OPPERVLAKTE VAN EEN VIERKANTE MIJL ZICH IN ÉÉN JAAR 322 TON VUIL NEERZET. DAT IS NIET ALLEEN EN UITSLUITEND ROET, MAAR OOK ZWAVEL EN TEER EN AL DAT LEKKERS ADEMEN DE LONDENAARS DAG AAN DAG IN. OP MISTIGE DAGEN KRIJGEN ZE ER EEN EXTRA PORTIE VAN, VOORAL IN DIE TALLOZE, NAUWE STRATEN WAARVAN WE ER HIER ÉÉN HEBBEN UITGETEKEND.

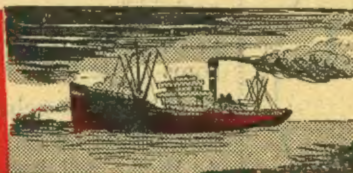
HET ANTENNEZWAARD,

DAT 76 C.M. LANG IS HEEFT WEL EEN HEEL MODERNE NAAM, MAAR HET IS WAARSCHIJNLIJK AL 2800 JAREN OUD. DIT KOSTBARE, BRONZEN OVERBLIJFSEL UIT OVEROUDE TIJDEN BEVINDT ZICH IN HET MUSEUM TE GOUDA. DE VORM VAN HET GEVEST HEEFT AAN DIT WAPEN ZIJN NAAM GEGEVEN. DEZE VORM IS UIT MIDDEN EUROPA AFKOMSTIG, UIT DE BUURT VAN HET PLAATSJE *HALLSTATT* IN DE OOSTENRIJKSE ALPEN, WAAR MEN IN 1860 VEEL VAN DIE OUDE RESTEN VAN VROEGERE BESCHAVING HEEFT OPGEGRAVEN. VANDAAR DAT MEN DIT ZWAARD OOK WEL HET *HALLSTATTZWAARD* NOEMT.

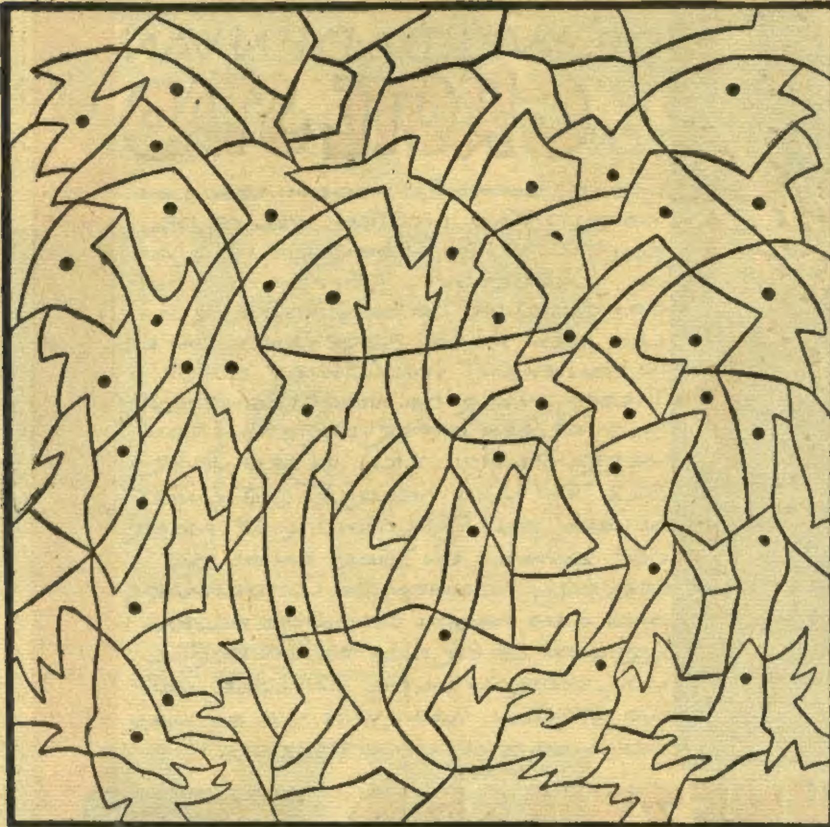

ZEESCHEPEN ZONDER HAVEN

DE HONGAARSE ZEESCHEPEN KUNNEN NOOIT EEN VADERLANDSE HAVEN BINNENVALLEN OM DE EENVOUDIGE REDEN, DAT *HONGARIJE* GEEN ZEEHAVEN MEER HEEFT. DE ENIGE HAVEN, DIE HET LAND BEZAT, WAS *FIUME* EN DEZE IS DEN HONGAREN BIJ HET VERDRAG VAN TRIANON AFGENOMEN. DESONDANKS ZIJN DE HONGAREN DOORGEGAAN MET HET BEVAREN DER WERELDZEEËN ONDER HUN EIGEN DRIEKLEUR. ZIJ MOGEN EEN HANDELSVLOOT VAN TIEN BOTEN DE HUNNE NOEMEN EN AL DIE SCHEPEN MOGEN ER ZIJN!

BONT ALLERLEI

Struisvogels Jullie kennen ze toch allemaal, die slanke dieren met de lange hals? En jullie weten ook, dat men vertelt, dat deze dieren, wanneer ze over de zandvlakten draven en gevaren vrezen, vlug hun kop in 't zand steken om het gevaar niet te zien? Dat is nu 't geval met de twee, die op dit plaatje zijn afgebeeld. Kijk maar eens vlug, wat een mal figuur ze nu slaan en kleur alle hokjes met een punt.

Hebben jullie me?

Mijn eerst' is 't tegendeel van: (onder,
Men vindt het weer in menig (woord.
Mijn tweed' in menig mooie letter
Het oog van iedereen bekoort.
Mijn derde brengt u over 't water
En is van ijzer, hout of steen.
Als mijn geheel juist niet omlaag is,
Dan heet het: „Stop!" voor (iedereen.

Drie-woorden-rebus 35

Het eerste woord betekent een minder goede eigenschap van het karakter en wijst op stijfkoppigheid.

Het tweede betekent een ambtenaar van hoog aanzien, hoofd van een departement.

En het derde een plaats van ontspanning voor geest en oog.

Oplossingen vorig nummer

SPOORZOEKERS No. 6

Een driehoek

Groep A pl.m. 15 kilometer.
Groep B pl.m. 10 ½ kilometer.
Groep A volgde de twee kortste zijden en groep B de langste zijde van de driehoek.

DRIE-WOORDEN-REBUS 34

1. Opruien (op-r-ui-en).
2. Roekeloos (R(i)oek-el-(d)oos).
3. Pudding (Pu-dd-in-g).

VERBORGEN NAMEN

1. Eik - Olm.
2. Iep - Beuk.
3. Linde - Den.

WAAR IS DE VIERDE MAAIER?

Vijf valletjes

1. Op welke val is men vaak zeer gesteld?

2. Welke val brengt de berekening soms in de war?

3. Welke val gebruikt een vijand het meest?

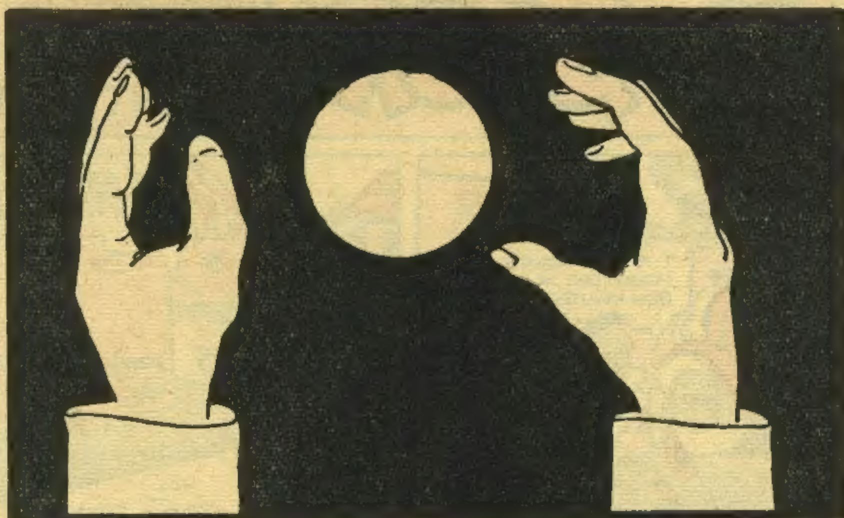
4. Welke val kan gebakken worden?

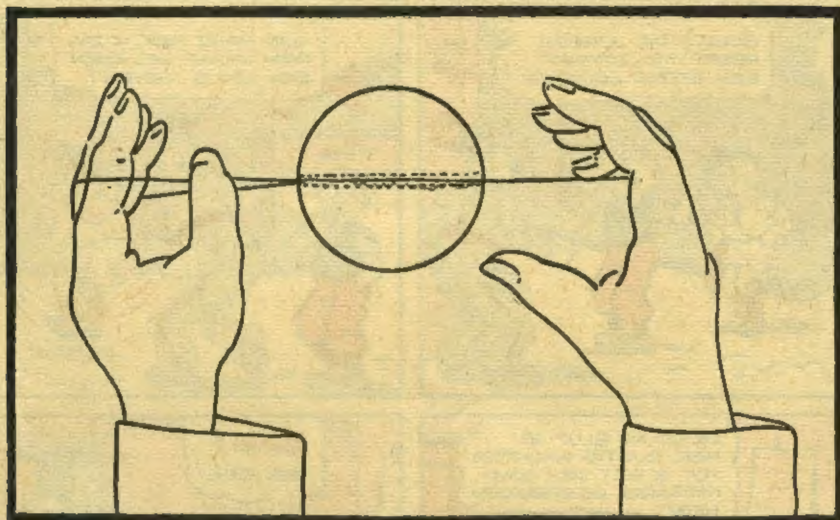
5. Welke val geeft men mee met den vuilnisman?

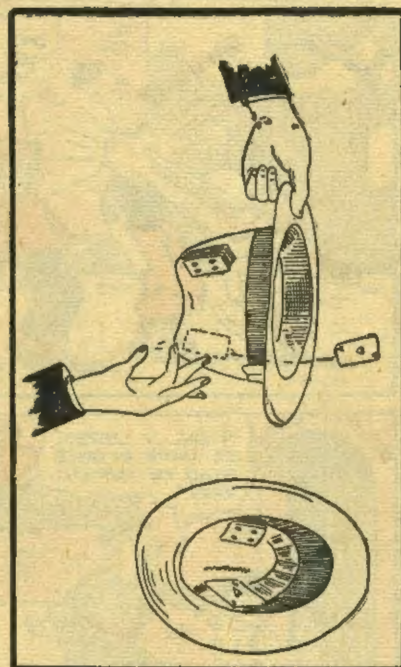
TWEE AARDIGE TRUCJES

DE ZWEVENDE BAL

Hiervoor heb je nodig: een witte bal en een donkere achtergrond. Door de witte bal haal je een zwarte draad en aan beide uiteinden maak je 'n lus. Voor het gaatje leg je 'n knoop om de bal tegen te houden. Je wrijft de bal tussen de handen om hem zgn. te electriseren, maar je maakt handig van de gelegenheid gebruik, om de lussen van de zwarte draad ongemerkt aan een vinger van je linker- en een van je rechterhand te steken. Wanneer je nu de handen van elkaar doet, zal de bal, tegengehouden door de knoop, je rechterhand volgen, want op die donkere achtergrond zal niemand de zwarte draad zien.

EEN SPRINGENDE SPEELKAART

Hiervoor moet je de kaarten zodanig kunnen schudden, dat de bovenste kaart ook boven blijft. Je laat iemand een kaart trekken uit een pak, onthoudt welke het is en je steekt ze weer in het pak. Maar je zorgt er je vingers op te houden en bij 't schudden zorg je, dat die kaart bovenaan komt. Je neemt nu een vilten gleufhoed, houdt hem zijwaarts omlaag en legt het stel kaarten erin, zó dat de getrokken kaart aan de andere zijde van de gleuf komt te liggen. De gleuf is dus tussen het stel kaarten en de ene getrokken kaart in. Je houdt de hoed op gelaatshoogte, je knipt met je middelvinger tegen de bodem van de hoed, dáár waar de gekozen kaart ligt. Deze vliegt omhoog en uit de hoed en.... het blijkt de getrokken kaart te zijn.

Van een hert en een jager

Een hert had de gewoonte te komen drinken aan een heldere waterplas, die midden in het bos lag. De andere dieren kwamen er ook vaak drinken, maar alleen des nachts, want ze waren erg bang voor de mensen, die met allerlei wapentuig op hen loerden. Het hert sloeg alle raadgevingen en waarschuwingen der andere dieren in de wind en beweerde, dat hem niets kon overkomen.

„De mensen," zei het, „bewonderen mij. Ik heb niets te vrezen. Ik kan gerust overdag naar de plas gaan. Ik heb nog nooit 'n jager gezien."

En het hert ging drinken. Maar het kwam niet bij de plas, want er was een jager in de buurt en z'n schot was raak.

Zien jullie hem?

Volgende week zul je de oplossing vinden op bladzijde 6.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

ONTSNAPT!

18.

